

Chương 7

Hạ Lan Phiêu đang suy nghĩ miên man, thì đội ngũ đột nhiên dừng lại.

Nàng vô ý đụng vào người A Lượng đang đi phía trước, khiến A Lượng mặt đỏ tới tận mang tai. Diệp Văn lạnh lùng liếc nhìn A Lượng, sau đó dịu dàng hỏi: “Phu nhân, không bị thương chứ.”

“Không sao.” Đụng người ta có một tí mà bị thương, coi ta là người bằng thủy tinh?

“Vậy là tốt rồi.” Diệp Văn thoải mái cười, cười như một đứa trẻ. Nụ cười ngây thơ đó, là lần đầu tiên Hạ Lan Phiêu nhìn thấy trên gương mặt người đàn ông cứng rắn này, trái tim cũng hơi xao động.

Có thể cuối cùng Tiêu Nhiên không thể nhìn nổi ánh mắt hau háu của Diệp Văn đối với Hạ Lan Phiêu, cũng có thể là hẳn không nhận được muốn đòi Diệp Văn trả thù lao, hẳn khéo léo đứng chặn trước mặt Hạ Lan Phiêu, mỉm cười hỏi: “Đại vương, Đại Chu đã phái hoàng hậu tôn quý đến đàm phán cùng ngài, ngài nên đem vật đó giao ra đây chứ nhỉ.”

“Vật gì vậy?” Diệp Văn giả vờ khó hiểu hỏi.

Không khí xung quanh trong nháy mắt đã nguội lạnh. Tiêu Nhiên lạnh lùng nhìn Diệp Văn, kiềm chế nổi tức giận trong lòng: “Hình như Đại vương đã quên giao ước với Đại Chu chỉ cần hoàng hậu đến Kim quốc, ngài sẽ giao vật đó cho bản vương mang về Đại Chu, không phải sao?”

“Là vật gì? Sao ta không nhớ ra.” Diệp Văn vừa cười vừa nói.

“Hiểu rồi. Đã vậy thì, mời Hoàng hậu nương nương về cung cùng bản vương.”

“Nói láo! Bích Dao là của ta, nàng sẽ không đi cùng ngươi! Người đâu!”

Vẻ mặt Diệp Văn biến đổi đột ngột, trong nháy mắt phía sau hẳn cũng đã xuất hiện mấy trăm cung thủ mặc khôi giáp, tay cầm cung tên. Tiêu Nhiên lạnh lùng nhìn đám lính Kim quốc đang chờ xuất phát, đội thị vệ phía sau mình chưa được năm mươi người, nói với Hạ Lan Phiêu: “Hoàng hậu, chúng ta về cung.”

“Ngươi còn tiến thêm một bước nữa, ta sẽ bắn tên. Cho dù ngươi là An vương vang danh thiên hạ, cũng không thể địch lại cung tiễn của Đại Kim. Vương gia, có cần thử không?”

“Ngươi thật bỉ ổi.”

“Thủy Lưu Ly và Bích Dao đều là bảo bối của ta, tất cả các người đừng ai mong cướp đi! Nghĩ cũng đừng nghĩ!”

“Được. Nếu đã vậy, Đại Chu và Kim quốc chính thức cắt đứt quan hệ. Diệp Văn, thả hoàng hậu ra, bằng không, bây giờ chúng ta cùng đấu một phen.”

“Được!” Diệp Văn cuồng vọng cười: “Đến đây!”

“Dừng tay hết cho ta!”

Tận mắt thấy Tiêu Nhiên sắp gặp bất lợi, Hạ Lan Phiêu vội vàng ngăn cản trận phân tranh vô cùng căng thẳng này.

Nàng đi tới trước mặt Tiêu Nhiên, nhìn thật sâu vào Tiêu Nhiên, dịu dàng nói: “Vương gia, về đi. Bỏ cung tự nguyện ở lại đây.”

“Hoàng hậu!”

“Về đi. Đại vương đã có chuẩn bị, nếu còn liều mạng, không riêng gì Vương gia, các tướng sĩ cũng sẽ bị thương, bỏ cung cũng sẽ bị liên lụy. Chuyện Thủy Lưu Ly còn có thể đàm phán từ từ, Vương gia chớ nên nóng lòng nhất thời. Ta nghĩ rằng, Đại vương cũng không hy vọng có chiến tranh, khiến cho cuộc sống của lê dân bách tính rơi vào nước sôi lửa bỏng.”

Hạ Lan Phiêu vừa nói, vừa liếc nhìn Diệp Văn, còn Diệp Văn thì ngay lập tức chìm đắm trong dung nhan quen thuộc ấy. Dù Hạ Lan Phiêu có nói gì, ông ta cũng vô thức gật đầu, đến lúc ông ta lấy lại tinh thần thì phát hiện cung thủ đã rời đi, còn mọi người thì đang nhìn ông ta khó hiểu. Ông ta ngẫm nghĩ một hồi, nhớ lại người con gái hấp dẫn trước mắt đã bảo mình lui binh, ông ta cũng đã vô thức đồng ý. Vừa nghĩ chuyện để cho một kẻ địch lớn mạnh như thế chạy thoát dễ dàng, trong lòng ông ta có hơi hối hận, nhưng đành phải cười nói: “Nếu phu nhân đã yêu cầu, ta nhất định phải nghe theo rồi. Vương gia, ngài đi đi.”

“Đúng vậy, đi đi. Nếu còn muốn cứu ta, thì dù sao vẫn phải về nước tìm quân tiếp viện trước đã.” Hạ Lan Phiêu vội vàng nói.

“... Được. Hoàng hậu nương nương, Nhiên về cung trước. Xin nương nương yên tâm, trong vòng một tháng, Nhiên nhất định sẽ cứu nương nương ra.” Tiêu Nhiên cắn răng nói.

“Vậy làm phiền Vương gia rồi.”

Hạ Lan Phiêu đưa mắt nhìn Tiêu Nhiên đi xa, nhìn người của triều Đại Chu cứ thế biến mất trên đường đời của mình, còn nàng cuối cùng chỉ còn nàng cô độc một mình. Lại là một mình trong hoàn cảnh lạ lẫm, vừa mơ hồ, vừa bất lực... Nhưng, nàng không thể để bất kỳ ai nhận ra sự mềm yếu và hoang mang của mình. Bởi vì, nàng là Hạ Lan Phiêu, Hạ Lan Phiêu kiên cường đến đáng sợ, không khụy ngã trước bất cứ điều gì.

“Phu nhân, ở đây gió to, nên về cung thôi.” Diệp Văn dịu dàng nói.

“Đại vương, ta có một đề nghị có được không?”

“Phu nhân mời nói.”

“Ta... Ta năm nay mới mười lăm tuổi. Có thể đừng gọi ta là phu nhân mà gọi tên của ta không? Ông có thể gọi ta là ‘Phiêu nhi’, hoặc là ‘Hạ Lan’, làm thế ta mới phản xạ nhanh hơn được.”

Gọi ta là cái gì cũng được, nhưng xin đừng gọi ta là “Phu nhân”! Cách xưng hô đó rất dễ làm người ta nghi ngờ giữa chúng ta có quan hệ bất chính! Mặc dù rất có khả năng ta sẽ thực sự có quan hệ gì đó với ông, nhưng ta vẫn sẵn sàng lừa gạt chính mình...

“Được.” Không ngờ Diệp Văn đồng ý dễ dàng: “Vậy ta gọi nàng là Bích Dao nhé. Nàng chính là Bích Dao, là Vương phi ta yêu thương nhất... Bích Dao!”

...

Đối diện với ánh mắt si ngốc của Diệp Văn, Hạ Lan Phiêu khẽ than một tiếng, ngẩng đầu, nhìn một đoàn chim nhạn bay qua giữa không trung. Ánh sáng ở Kim quốc mạnh hơn ở Đại Chu nhiều, bầu trời cũng xanh hơn nhiều. Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, nàng hơi nheo mắt. Còn Diệp Văn thì hỏi một cách nịnh nọt: “Bích Dao, nàng đang nhìn gì?”

“Đang nhìn chim nhạn.”

“Nàng thích không? Nếu thích, ta bắt chúng xuống tặng cho nàng!”

“Đừng.”

“Tại sao?”

“Vì ta thích chúng. Rất thích, không phải đoạt lấy, mà là để chúng tự do bay lượn...”

Diệp Văn hoài nghi nhìn Hạ Lan Phiêu, trên mặt tràn đầy vẻ khó hiểu. Hạ Lan Phiêu chỉ là cười nhạt, không giải thích. Điều cười lặng lẽ ấy, khuôn mặt quen thuộc ấy, lại lần nữa kích thích Diệp Văn. Ông ta ôm lấy Hạ Lan Phiêu, ôm nàng tiến về tầm cung.

“Ngươi... Ngươi muốn làm gì!”

“Bích Dao, nàng là người phụ nữ của ta, mãi mãi chỉ của một mình ta! Ta sẽ không để cho nàng đi!”

Vì vậy, ở trước mắt bao người, Hạ Lan Phiêu bị Diệp Văn ôm vào tầm cung. Diệp Văn ném mạnh nàng lên giường, điên cuồng xé rách quần áo của nàng, ấn lên chi chít máu hân trên thân thể nàng. Hạ Lan Phiêu nhìn khuôn mặt điên cuồng của Diệp Văn, biết hôm nay không thể nào trốn thoát được. Trong đầu cô, bỗng nhớ đến khuôn mặt dù đang hôn vẫn vô cùng bình tĩnh của Tiêu Mặc, lòng nảy sinh niềm vui sướng ác độc khó hiểu.

Tiêu Mặc, cho dù ngươi không còn thích ta nữa, vợ của ngươi phải ngủ với người khác, cái mũ xanh ngươi mang trên đầu đã sáng chói rồi! Tuy rằng người đàn ông đó là một ông chú, nhưng người ta tốt xấu gì cũng yêu ta chiều ta, không tiếc chi tiền vì ta, tốt hơn nhiều so với ngươi! Chưa hết, chú đó còn là một người đàn ông thuần khiết! Mẫu người thuần khiết!

Tiêu Mặc, ngươi cứ thềm muốn đi, ganh tị đi! Chả trách sao đến giờ ngươi vẫn chưa có con, trách sao Hạ Lan Phiêu theo ngươi lâu như vậy mà vẫn còn nguyên! Hóa ra, tất cả là vì ngươi bất lực! Ngươi thân làm hoàng đế, thật đúng là đáng thương! Một ngày nào đó chị đây xuyên trở về, nhất định sẽ mua cho mi “XX thận bảo”, loại đặc biệt bỏ!

Hạ Lan Phiêu tưởng tượng thấy sắc mặt tái mét của Tiêu Mặc khi nhận được thận bảo, quên đi sự khó chịu trên thân thể, nhếch mép cười. Sự né tránh theo bản năng của nàng, sự lạnh nhạt của nàng, cuối cùng đã chọc giận Diệp Văn.

“Tiện nhân, ngươi trả lời ta! Ngươi vẫn nói ta phong lưu thành tính, cho nên ta vì ngươi mà tự cung, chẳng lẽ như thế còn chưa đủ chứng minh cho tình yêu của ta đối với ngươi? Vậy mà cuối cùng ngươi lại muốn phản bội ta! Tiện nhân!”

Diệp Văn dùng toàn bộ sức lực, quát nàng một trận roi dữ tợn, Hạ Lan Phiêu bị ông ta đánh cho hấp hối. Tuy nhiên, đúng vào lúc nàng nghĩ rằng mình sẽ bị Diệp Văn đánh chết, Diệp Văn đột nhiên tỉnh táo trở lại. Ông ta hoang mang nhìn roi da trong tay mình, bối rối nhìn Hạ Lan Phiêu chằng chịt vết thương, không thể tin nổi nói: “Bích Dao... Nàng làm sao lại bị thương? Kẻ nào đánh nàng bị thương? Nói cho ta biết, ta sẽ lột da thằng khốn kiếp đó!”

Ha ha...

Hạ Lan Phiêu rất muốn cười, nhưng đến sức mà cười nàng cũng không còn. Vì thế, nàng chỉ có thể nhấc bờ môi sưng đỏ, chìm vào hôn mê. Tiếng kêu sợ hãi của Diệp Văn như ầm như hiện bên tai nàng, cuối cùng chả còn nghe thấy gì cả. Và cuối cùng, nàng không hề khóc.

Hạ Lan Phiêu bị thương rất nặng, nhưng đều là vết thương ngoài da, không bị thương đến gân cốt. Có thể là xuất phát từ sự áy náy, Diệp Văn đã vài hôm không đến thăm nàng, chỉ phái người tặng cho nàng đủ loại châu báu trang sức cùng với thuốc mỡ trị thương. Có điều, chưa được bao lâu, ông ta lại không nhận được đến thăm Hạ Lan Phiêu, cũng không nhận được tiếp tục phát bệnh. Ông ta thường xuyên coi Hạ Lan Phiêu thành Bích Dao, mắt đỏ ngầu ra sức đánh cho một trận, sau đó lại hoảng hốt lo sợ quý xuống đất cầu xin tha thứ, tiết mục hài kịch đó khiến Hạ Lan Phiêu thực sự phiền chán không chịu nổi. Thế nhưng, nàng hoàn toàn không có sức chống lại.

Đau quá!

Hạ Lan Phiêu xua đuổi đám cung nhân, cắn răng tự bôi thuốc lên vết thương của mình, chịu đựng nỗi đau thấu xương. Nàng chậm chậm vuốt ve cơ thể vết thương cũ chưa lành, vết thương mới đã mở, khe hở dài. Cuối cùng, nàng cũng biết được chuyện xưa giữa Diệp Văn và Bích Dao Vương phi từ miệng đám cung nữ.

Gì mà tình yêu đến chết không đổi? Rõ ràng là tình yêu tội lỗi lệch lạc bị ép buộc!

Chân tướng sự tình là, Bích Dao ban đầu vốn yêu Diệp Văn, nhưng Diệp Văn phong lưu thành tính, làm trái tim nàng tổn thương sâu sắc. Vì trả thù Diệp Văn, nàng nảy sinh quan hệ với em ruột Diệp Văn là Diệp Toàn, rồi hai người cũng sa vào cuộc tình đau khổ... Sau đó, Diệp Văn phát hiện gian tình giữa họ. Dưới sự tức giận ông ta xử tử em trai mình, lột sạch lớp da đẹp đẽ của hắn, đưa đến trước mặt Bích Dao, Bích Dao cuối cùng cũng không chịu nổi trước cái chết của người tình, uống thuốc độc tự sát.

Sau khi Bích Dao chết, Diệp Văn giống như một người đã thay đổi. Ông ta lúc nào cũng thần kinh bồn chồn nói mình nghe thấy tiếng Bích Dao, nói Bích Dao đang ở bên cạnh mình, còn giết hết sạch đám phi tần, để chôn cùng Bích Dao. Thế nhưng, bất kể ông ta làm trò gì, bất kể ông ta lừa gạt bản thân ra sao, thì rốt cuộc Bích Dao đã chết rồi, vĩnh viễn không trở về.

Trong một lần cơn điên phát tác, Diệp Văn lơ mơ nghe được Bích Dao trách móc mình hoa tâm, để bày tỏ quyết tâm, ông ta bất ngờ dùng dao tự cung. Máu tươi giúp ông ta tỉnh táo lại trong khoảnh khắc, nhưng cũng khiến ông ta càng điên cuồng hơn. Ông ta gần như phát điên đi tìm những cô gái giống Bích Dao, nhưng sau khi chiếm được không lâu thì quay sang ghét bỏ. Các cô gái hoặc là chết vì bị Diệp Văn ghét bỏ, hoặc là chết khi Diệp Văn lên cơn cục súc, chưa có một ai được chết yên lành. Hạ Lan Phiêu cũng đã trở thành một trong số những cô gái này... những cô gái giống Bích Dao nhất, cũng chịu nhiều nguy hiểm nhất.

Mẹ kiếp! Chuyện xưa giữa Diệp Văn và Bích Dao thật là máu chó, dựng thành phim truyền hình được rồi! Còn nàng, chính là kẻ chết thay xấu số... Diệp Văn lúc bình thường thì không nói, nhưng ông ta thường xuyên phát điên, thường xuyên đánh nàng! Rốt cuộc nàng còn phải chịu đựng thế nào nữa? Nên cái ngọc lưu ly đó... nhất định nàng phải tìm bằng được. Hạ Lan Phiêu chịu khổ nhiều như thế, chỉ để tìm được thứ duy nhất có thể giúp nàng vùng lên. Dù phải trả giá thế nào, nhất định nàng phải lấy được nó!

“Bích Dao, ta vào được chứ?” Ngoài cửa, vang lên tiếng nói dịu dàng của Diệp Văn.

“Không được, ta không muốn nhìn thấy ông.” Hạ Lan Phiêu lạnh lùng nói.

Chỉ cần nhớ tới trận roi vài ngày trước, xương cốt toàn thân nàng sẽ đau nhức, ngọn lửa căm hận trong lòng cũng rất khó biến mất. Thế nhưng, Diệp Văn vẫn ngoan cố đứng ngoài cửa, tiếp tục thở thè: “Bích Dao, cho ta vào đi mà! Ta biết ta sai rồi, ta không nên ra tay, nhưng ta thật sự không kiểm soát được bản thân... Nàng tha thứ cho ta, có được không? Ta mang đến đồ ăn nàng thích này.”

“Ta không muốn nhìn thấy ông, ông đi đi.”

“Bích Dao...”

Thật ra, lúc Diệp Văn không phát điên, thì vô cùng dịu dàng. Ông ta đối xử với Hạ Lan Phiêu nho nhã lễ độ, cũng không ép buộc nàng làm chuyện gì, nhưng trong ánh mắt ông ta nhìn nàng tràn đầy thứ gì đó rất đáng sợ. Hiện giờ, ông ta đang cố chấp chờ ngoài cửa, trên mặt là nụ cười ngập tràn hạnh phúc, giống như đang chờ cô vợ hay hôn phối của mình hồi tâm chuyển ý.

“Bích Dao, mở cửa đi. Ta nhớ ra nàng thích nhất là Thủy Lưu Ly, nhưng ta vẫn không nỡ cho nàng, là ta không tốt. Nếu như nàng mở cửa, ta sẽ giao nó cho nàng, có được không?”

“Két!”

Cửa lập tức được mở ra.

Tuy rằng biết rõ có thể là cạm bẫy, có thể là dò xét, nhưng Hạ Lan Phiêu vẫn là không cách nào kiềm chế được kích động đến gần với Thủy Lưu Ly kia. Chỉ cần có nó trong tay, nàng có thể bàn điều kiện với Tiêu Mặc, với Hạ Lan Thụy, cũng có thể thoát khỏi vận mệnh đau khổ của mình. Mà bây giờ, mỗi người đều muốn lấy được bảo vật đang ở trong tay người nam nhân này....

“Bích Dao, ruốt cuộc ngươi cũng đã chịu gặp ta! Cảm ơn ngươi!”

Diệp Văn ôm Hạ Lan Phiêu thật chặt, dịu dàng nói ra những lời ân ái, mà Hạ Lan Phiêu đối với những lời này đã không còn cảm giác. Ở trong này nửa tháng, tiết mục tổn thương – nói xin lỗi – tổn thương đã diễn đi diễn lại vô số lần, nàng cũng đã quen rồi. Mặc dù thân thể còn đau nhức, nhưng bỗng nhiên nàng có chút ưa thích cái loại cuộc sống có thể biết trước sẽ phát sinh chuyện gì này. So với hoàng cung có bề ngoài yên bình lại ẩn dấu vô số nguy hiểm kia, có lẽ cuộc sống hiện tại thích hợp với ta hơn.... Lẽ nào ở đây một thời gian quá dài, ta cũng biến thái rồi sao?

Rất nhiều lần, có rất nhiều lần ở thời điểm đang bị Diệp Văn đánh nàng muốn lớn tiếng gào thét lên, muốn người nào đó xuất hiện, dẫn nàng đi, dẫn nàng đi xa thoát khỏi hết tất cả mọi thứ nơi đây. Rất nhiều lần nàng cũng xiết chặt chiếc còi Hạc Minh đưa cho nàng, nhưng ruốt cuộc vẫn không sử dụng. Bởi vì nàng biết rõ, quan hệ của Hạc Minh và Hạ Lan Phiêu không phải đơn thuần như vậy. Hạc Minh chỉ là vì ước định nào đó mới ở lại bên người Hạ Lan Phiêu. Mà khi thời gian vừa hết, hắn sẽ trở mặt mà không hề luyến tiếc.

Nếu như phiền toái đến Hạc Minh, chỉ biết căng dây dưa với hắn nhiều hơn.... Mà ta, không muốn cùng những nam nhân này có bất kỳ quan hệ gì. Ta chỉ muốn làm một nữ nhân bình thường, kết hôn, sinh con, chăm lo việc nhà, từ

từ chờ chết. Nhưng mà, vì cái gì mà hi vọng nhỏ bé này đối với ta mà nói sao mà khó có thể thực hiện như vậy....

Mặc dù biết dưới bộ mặt mỉm cười của Hạc Minh là sự máu lạnh vô tình, nhưng cái còi này, cũng là áp áp cùng hi vọng cuối cùng trong lòng nàng. Mỗi khi không thể chịu nổi, nàng sẽ nghĩ, nhìn thêm một chút là qua rồi, ta muốn dùng cái còi trong tình cảnh nguy hiểm hơn.... Cho nên nàng liền thực cố gắng chịu đựng.

Mỗi lần bị Diệp Văn đánh gần như không thể hô hấp, mỗi lần bị hấn dùng nên làm bỏng, dùng roi da quất, còn lúc chịu nộ hôn chán ghét của hắn, Hạ Lan Phiêu cũng sẽ cố gắng không để cho mình nghĩ đến những đau đớn kia, mà là tưởng tượng mình đã thoát khỏi vận mệnh đau đớn này có một cuộc sống tươi đẹp. Nàng, không muốn chết. Mặc dù vận mệnh đối với nàng thật bất công, mặc dù nàng sống hèn mọn như vậy, đau đớn như vậy, nhưng nàng tuyệt không muốn chết. Nàng, Hạ Lan Phiêu chẳng qua là kiên cường đến đáng sợ!

“Thủy Lưu Ly ở đâu?” Hạ Lan Phiêu nhìn Diệp Văn.

“Bích Dao thích sao?”

“Đúng vậy, ta rất thích. Nếu Đại Vương đưa nó cho ta, ta thật sự rất vui mừng.”

“Thật sao? Vậy ngươi sẽ không rời bỏ ta đi, cũng sẽ không dây dưa không rõ cùng tiểu tử Diệp Toàn Na kia?” Hai mắt của Diệp Văn tỏa sáng.

“Đương nhiên.... Đưa nó cho ta đi, Đại Vương.”

Khuôn mặt đầy vết thương của Hạ Lan Phiêu thản nhiên cười với Diệp Văn, nụ cười kia thật là muốn khó coi bao nhiêu liền có bấy nhiêu. Nhưng mà, Diệp Văn thấy nụ cười này lại giống như nhật được báu vật. Thân thể của hắn khẽ run run, lẩm bẫm nói: “Bích Dao... ngươi cười với ta.... Nhiều năm như vậy ruốt cuộc ngươi đã cười với ta! Ta cho, chính là Thủy Lưu Ly! Chỉ cần là thứ ngươi muốn, cho dù là giang sơn của ta, tính mạng của ta, ta cũng cho ngươi! Ngoan, trước tiên đi ăn cơm, sau đó ta sẽ dẫn ngươi đi xem Thủy Lưu Ly! Tất cả mọi người đều nói nó là chìa khóa mở bảo tàng, nhưng bọn hắn sẽ không hiểu được cái đẹp của nó....”

“Ta sẽ đi ngay bây giờ.”

“Không được, phải ăn cơm trước. Thân thể ngươi suy yếu như vậy, không ăn cơm chắc chắn không có hơi sức đi lên đỉnh Tuyết Sơn. Nghe lời ta.”

Diệp Văn ân cần dứt thức ăn cho Hạ Lan Phiêu, Hạ Lan Phiêu than nhẹ một tiếng, liền thần thờ ăn hết. Nàng đang ở trong tay Diệp Văn, cho nên nàng cũng không sợ Diệp Văn hạ thêm chút độc dược vào thức ăn, các loại dược liệu thuốc mê, cho dù có hạ thêm dược, nàng cũng không quan tâm. Dù sao, quá nhiều rận cắn không được, quá nhiều kịch độc không sợ chết....

Nhìn Hạ Lan Phiêu ngoan ngoãn ăn hết thức ăn, ruốt cuộc Diệp Văn cũng hài lòng. Hắn khẽ liếm hạt com dính ở khóe môi Hạ Lan Phiêu, hạnh phúc nói: “Rất ngọt.”

Ngọt cái đầu nguoi! Lần sau ăn com ta nhất định phải chú ý, không thể lưu lại vết tích trên bất kỳ bộ phận nào của cơ thể! Ô ô ô....

Vì vậy, Hạ Lan Phiêu duy trì nét mặt băng sơn vạn năm không đổi với tên biến thái Diệp Văn, nhưng nàng không biết rằng, vẻ mặt như vậy đúng là vẻ mặt thường thấy nhất ở Bích Dao, cũng là vẻ mặt Diệp Văn quen thuộc nhất. Mặc dù biết rõ cô gái trước mặt không phải là Bích Dao, nhưng hắn vẫn nhìn không được thân cận với nàng, thậm chí nguyện ý giao tất cả cho nàng. Bởi vì nàng, có thể làm cho hắn có thể ảo tưởng....

“Bích Dao, chúng ta đi thôi. Thủy Lưu Ly ta sẽ không cho bất kỳ ai. Trừ nguoi ra. Chỉ cần là thứ nguoi muốn, ta đều sẽ cho nguoi.”

Diệp Văn than nhẹ một tiếng, liền cởi áo choàng làm bằng lông chồn đen vừa dày vừa nặng ở trên người xuống, che phủ Hạ Lan Phiêu cực kỳ chặt chẽ. Bọn họ dẫn theo mùi mấy binh lính tiến vào Tuyết Sơn, mà Tuyết Sơn, đang ở trước mắt.

Đại Kim là nơi giá lạnh, Tuyết Sơn lại càng là nơi quanh năm tuyết đọng, không bao giờ tan. Loại cảnh tượng kỳ lạ này của Bắc Quốc đúng là hiếm thấy ở Đại Chu ẩm áp, Bạch Vô Hạ trắng noãn không tỳ vết của Tuyết Sơn giống như mẫu thân từ ái, chờ đợi hài tử về muộn là nàng. Mà Hạ Lan Phiêu nhìn Tuyết Sơn, trong lòng bỗng nhiên xuất hiện một chút cuồng nhiệt, chỉ muốn hòa tan ở trong núi rừng, hưởng thụ một mảnh tinh khiết này lại làm cho người ta không đành lòng làm vậy bản sự thuần khiết ấy.

“Bích Dao, nguoi đi chậm một chút! Cẩn thận dưới chân.”

Diệp Văn đi sau lưng Hạ Lan Phiêu, cẩn thận che chở thân thể nàng sợ nàng không cẩn thận rơi xuống sơn nhai. Chân của Hạ Lan Phiêu đi giày nhỏ làm bằng da hươu đã cóng đen đỏ bưng, nhưng nàng vẫn cố chấp đi lên đỉnh núi, giống như có cái gì đó đang hấp dẫn nàng thật sâu. Mà bọn họ, ruốt cuộc đã đi lên đỉnh núi – Thiên Trì.

Nước ở Thiên Trì đúng là màu xanh lá cây đẹp nhất, trong đến mức có thể nhìn thấy đáy, ở giữa màn tuyết trắng xóa giống như một khối bảo thạch màu xanh yên bình. Nhưng mà, mặc dù nó rất đẹp, nhưng Hạ Lan Phiêu cũng nhạy cảm cảm nhận được nguy hiểm ẩn trong đó. Diệp Văn nhìn Thiên Trì, nhẹ nói: “Bích Dao, Thủy Lưu Ly đang ở bên trong. Nguoi nhìn, tảng đá màu xanh nhạt đang nổi lơ lửng trên mặt nước kia, chính là Thủy Lưu Ly.

Nếu như không phải là Diệp Văn nói cho nàng biết, Hạ Lan Phiêu sẽ hoàn toàn không phát hiện trong Thiên Trì có cái tảng đá gì. Nàng tập trung tinh thần nhìn theo tay của Diệp Văn, thực sự phát hiện trên mặt hồ có một chỗ màu xanh

hơi nhạt hơn nơi khác một chút. Tầng đá xanh nhạt ấy, đang ở giữa hồ, chỉ cần là người có kỹ năng bơi lội nhảy xuống, là có thể lấy được.

“Muốn không?” Diệp Văn dịu dàng hỏi.

“Muốn.”

“Được. Người đâu, nhảy xuống hồ, lấy được Thủy Lưu Ly liền được trọng thưởng.”

Vừa nghe chính miệng Đại Vương nói sẽ có trọng thưởng, các binh lính đều kích động... mà tranh nhau đi thử. Nghe thấy thế, A Lượng biến sắc, nhìn Diệp Văn có chút khó xử, cuối cùng lại cái gì cũng không nói. Hạ Lan Phiêu nhìn một người lại một người nói tiếp nhau nhảy xuống hồ, bơi về phía tầng đá màu xanh ở giữa hồ.

Người đầu tiên nhảy xuống hồ, đã chạm vào tầng đá màu xanh kia, hưng phấn bơi về bờ. Mắt thấy Thủy Lưu Ly sắp giao đến tay Diệp Văn, thì bỗng nhiên thân mình bọn họ run rẩy kịch liệt. Bọn họ giãy giụa vô lực trong nước, liều mạng kêu cứu, nhưng ruốt cuộc cũng trở thành tử thi trôi lơ lửng trên mặt nước. Hạ Lan Phiêu giương mắt nhìn tất cả mọi việc xảy ra ở trước mặt, gằn như quên hô hấp. Nàng không thể tin được, người đang sống sò sò cứ như vậy chết đi ở trước mặt nàng, lại chết thê thảm như vậy.

“Cái này.... Chuyện gì đã xảy ra?”

“Nước hồ có độc, chỉ khi những người này chết rồi, mới có thể giảm lên thi thể của bọn họ, lấy được Thủy Lưu Ly. Bích Dao, tại sao ngươi lại khóc?”

“Ta không khóc.”

Hạ Lan Phiêu thần thờ chảy nước mắt, nước mắt nóng hổi chảy qua gương mặt lạnh như băng của nàng, rất đau. Nàng biết, mặc dù không phải nàng ra lệnh làm cho những người này chết, nhưng ruốt cuộc bọn họ cũng là vì nàng nên mới chết. Đây là lần đầu tiên nàng đối mặt với tử vong, nhưng trong lòng nàng cực kỳ bình tĩnh. Bởi vì, sự việc đã xảy ra rồi, mà nàng cái gì cũng đều không làm được.

Thì ra là, ta không giết bá nhân, bá nhân lại vì ta mà chết, chính là cảm giác bất lực, đau thương đến vô lực.... Đôi tay của ta, ruốt cuộc cũng dính đầy máu tươi....

“A Lượng, mau đi lấy Thủy Lưu Ly!” Diệp Văn nói.

“Vâng.”

A Lượng lại nhìn Hạ Lan Phiêu một cái, sau đó giẫm lên thi thể đồng bạn của mình dọc theo hồ lấy được Thủy Lưu Ly. Hắn bỏ khối ngọc bội gì đó vào trong tay Hạ Lan Phiêu, lạnh buốt đến thấu xương.

“Đây chính là Thủy Lưu Ly? Làm sao thấy giống như chỉ có một nửa?”

“Một nửa còn lại, ở trong tay Tiên hoàng của Đại Chu. Chỉ có kết hợp hai nửa lại với nhau, mới có thể tìm được bảo tàng trong truyền thuyết.” Diệp Văn kiên nhẫn giải thích.

“Thì ra là như vậy.... Vậy Đại Vương không muốn tìm được bảo tàng sao?”

“Không muốn.”

“Tại sao?”

“Nếu tìm được bảo tàng... Đại Kim sẽ bị tất cả các quốc gia khác nhòm ngó, Bích Dao cũng sẽ rơi vào nguy hiểm đó. Thứ đó, cũng không thể so sánh với Bích Dao.”

Hạ Lan Phiêu trầm mặc. Thủy Lưu Ly trong tay, chẳng qua cũng chỉ là một khối ngọc thạch màu xanh nhạt bình thường, mặt sau có khắc những hoa văn kỳ quái, hẳn là văn tự giải thích hoặc là bản đồ đường đi đến bảo tàng. Nàng không có bất cứ hiếu kỳ nào đối với bảo tàng này, chẳng qua là cầm nó cất vào trong ngực. Mà nàng, ruột cuộc cũng có cảm giác trong tay mình có một chút đồ vật có thể làm giao dịch rồi.

“Bích Dao thích không?” Diệp Văn ân cần hỏi.

“Thích.” Nàng chân thành trả lời.

“Nếu như nàng đã chiếm được đồ vật mình yêu thích, như vậy, ta cũng muốn có được Bích Dao.”

“Cái gì?”

“Bích Dao, làm Vương Hậu của ta! Người không nên chỉ sống ở biệt cung, người nên đứng bên cạnh ta, trở thành Vương Hậu tôn quý! Ta muốn cho người trở thành nữ nhân tôn quý nhất.”

“Đại Vương, như vậy không ổn đâu.” A Lượng cau mày: “Nàng là Hoàng Hậu của Đại Chu, lại là con gái của Hạ Lan thừa tướng, người sao có thể lấy một nữ tử dị tộc làm vợ, còn mang nàng về cung? Các vương tử mà biết sẽ rất phản nộ đó.”

“A Lượng, người đừng quên, ta mới là Vương. Nữ nhân của ta, chỉ có thể là Bích Dao.”

“Vì một nữ nhân, Vương đã biến thành bộ dáng si mê sao? Người đã không xử lý quốc sự rất lâu rồi! Hơn nữa, vì nàng, người còn hi sinh các huynh đệ đã cùng vào sinh ra tử.... Nếu cứ tiếp tục như vậy, thì Đại Kim sẽ gặp nguy hiểm!”

Nữ nhân này, nhất định là mầm tai họa do Hoàng đế Đại Chu phái đến mê hoặc người! Vương, người mau tỉnh táo lại đi!”

“Cần rõ.”

Diệp Văn tức giận đánh một chưởng ở trên ngực của A Lượng, mà A Lượng cũng mềm nhũn ngã xuống, hấn vô lực nằm giữa đống tuyết, không ngừng thở hổn hển, khoe miệng chảy xuống vết máu ở giữa vùng trời băng tuyết trông đặc biệt tươi đẹp. Mà hấn, ruốt cuộc cũng từ từ đình chỉ hô hấp. Trước khi chết, hấn hung hăng trừng mắt với Hạ Lan Phiêu, ác độc nguyên rủa: “Tiện nhân! Sao ngươi không đi chết đi! Cả cuộc đời ta chỉ hối hận một việc, không thể một đao giết chết ngươi! Ngươi nhất định phải làm cho Đại Kim diệt quốc mới an tâm sao?”

“Diệt quốc.... Ngươi cảm thấy ta có năng lực này sao?” Hạ Lan Phiêu cười khỏ.

Nếu như có năng lực đó, ta cũng muốn rời đi, ta cũng muốn chạy trốn! Nhưng mà, có ai cho ta cơ hội này sao? Tiện nhân.... Dường như cái đại danh từ này đã gắn với ta. Mặc kệ như thế nào, cuối cùng ta cũng có được đồ vật cần tìm, tiếp đó, chính là chạy trốn....

“Ngươi nghĩ mình là ai? Chỉ là một vật thay thế mà thôi! Đồ thấp hèn, ngươi nhất định sẽ chết không yên lành.

A Lượng hung dữ nhìn Hạ Lan Phiêu, dùng hết sức lực cuối cùng của sinh mạng để mắng chửi nàng, mà ruốt cuộc Diệp Văn cũng nổi giận. Hấn giẫm một cước trên ngực A Lượng, ôm Hạ Lan Phiêu thật chặt, nổi giận nói: “Bích Dao, bất luận kẻ nào cũng không thể làm tổn thương ngươi! Ngươi không cần phải sợ!”

“Ta.... Không sợ. Đi thôi! Nơi này đầy rẫy thi thể làm cho ta cảm thấy buồn nôn.”

Hạ Lan Phiêu thương xót nhìn A Lượng, đi theo Diệp Văn xuống núi. Cái thời đại cường giả này, đều là có thể chết mà không cần lí do, không phải chịu bất cứ trách nhiệm nào có thể của vậy cướp lấy sinh mạng của người khác giống như sinh mạng thật dễ tiện vậy. Cho nên, nàng phải trở thành cường giả. Cho dù, trở nên lãnh huyết vô tình...

Có lẽ là cả ngày hôm nay đã vô cùng mệt nhọc, có lẽ là bởi vì lần đầu tiên nhìn thấy nhiều thi thể như vậy nên có chút ghê tởm, Hạ Lan Phiêu chỉ cảm thấy bước chân càng ngày càng nặng nề. Nàng thở mạnh, dùng hết hơi sức cố gắng duy trì thân thể của mình, nhưng thân thể lại không chịu nổi chế mềm mại ngã xuống. Thân thể của nàng rơi vào vòng ngực ấm áp của Diệp Văn, mềm mại không nghe nàng sai khiến, nhưng ý thức lại hết sức tỉnh táo. Nàng cảm thấy Diệp Văn không ngừng hôn môi mình, không ngừng nói: “Bích Dao, thật xin lỗi! Vì không để cho ngươi rời bỏ ta... ta chỉ có thể làm cho ngươi không có

cách nào tiếp tục chạy trốn.... Vì bồi thường, ta đã cho người Thủy Lưu Ly, người nhất định là rất yêu thích, có đúng hay không? Bích Dao, ta yêu người, ta yêu người! Bích Dao của ta....”

Vì vậy, do tác dụng của dược vật Hạ Lan Phiêu, trở thành một người có ý thức, lại không thể sử dụng thân thể của mình trở thành người sống đời sống thực vật. Nàng không thể đi bộ nữa, không thể chạy trốn nữa, thậm chí không thể nói chuyện, mỉm cười. Diệp Văn đặc biệt cẩn thận chăm sóc cuộc sống hàng ngày cùng ăn uống của nàng, vì nàng trang điểm, thay y phục, rất hiếm thấy hấn nổi giận. Có lẽ, Hạ Lan Phiêu như vậy làm cho hấn cảm thấy yên tâm, dù sao nàng như vậy cũng không thể chạy trốn. Mà hấn, ruột cuộc vẫn là chống lại áp lực cực lớn dẫn nàng về Vương Cung, phong nàng làm Vương Hậu.